

repræsenterer de tyske enkeltstater). Der er ikke store principielle uoverensstemmelser mellem reglerne i den gældende danske levnedsmiddellov, den nye svenske lov og det tyske lovudkast. Den svenske lov udmærker sig ved en ret kortfattet og knap form, medens det tyske lovudkast på visse punkter er meget udførligt formuleret. I det foreliggende lovforslag har man taget udgangspunkt i, at både forbrugere, de erhverv, der beskæftiger sig med levnedsmiddelfremstilling og forhandling, de administrative myndigheder og domstolene skal kunne få en klar forestilling om, på hvilken måde loven vil blive ført ud i livet.

I bemærkningerne til de enkelte kapitler i lovforslaget og til de enkelte paragraffer er der gjort nærmere rede for baggrunden for de regler, som indeholdes i kapitlet og i den pågældende paragraf — i et vist omfang med referat af gældende danske regler, de nye svenske bestemmelser og de tilsvarende udkast til nye tyske regler.

Lovforslaget bygger på det synspunkt, at forbrugerne bør beskyttes mod sundhedsrisiko i forbindelse med levnedsmidler. Princippet er ikke nyt og genfindes såvel i de fleste landes levnedsmiddellovgivning som i de retningslinier, hvorefter den internationale Codex Alimentarius kommission og E.F.-kommissionen arbejder på dette område. Nyt er det derimod, at det udtrykkeligt i lovforslaget slås fast, at anvendelsen af *tilsætningsstoffer* til levnedsmidler skal bygge på det hovedprincip, at kun tilsætningsstoffer, der udtrykkeligt er tilladt dertil, kan anvendes i levnedsmidler i almindelighed eller i de bestemte levnedsmiddelgrupper.

Et andet hovedprincip i lovforslaget er, at forbrugerne bør beskyttes mod *vildledelse*. Også dette princip er internationalt anerkendt og findes klart udtrykt i den gældende levnedsmiddellov, men der er i det foreliggende lovforslag forsøgt at give mere konkret udtryk for, hvorledes princippet skal finde anvendelse ved levnedsmidlernes mærkning og ved omtale af levnedsmidlerne i annoncer, reklamer m. v.

Bortset fra særlige vareområder (kød m. m., mejeriprodukter og æg m. m. samt fisk og fiskevarer) er hovedreglen i den gældende lovgivning den, at tilvirkning af levnedsmidler alene kræver den lokale sundhedskommissions godkendelse. Man er imidlertid af den opfattelse, at den øgede koncentration og industrialisering i levnedsmiddeltilvirkningen gør en central myndigheds medvirken ved autorisation (godkendelse) af en tilvirkningsvirksomhed nødvendig, dels for at sikre fornøden ensartethed i vurderingen, dels for at muliggøre, at særlig ekspertise kan medvirke ved godkendelsen af virksomheder,

der måtte frembyde særlige tekniske problemer. Der kan henvises til, at tilsvarende allerede gælder for tilvirkning af dybfrosne levnedsmidler. Når man ikke har ment udelukkende at kunne bygge på en godkendelse meddelt af kommunale myndigheder, som f. eks. efter forslaget til lov om miljøbeskyttelse, skyldes det, at levnedsmidlerne, der tilvirkes på de enkelte virksomheder, i vid udstrækning distribueres over hele landet og ikke blot sælges til forbrugerne i den kommune, hvor virksomheden er placeret.

Laboratoriekontrollen, navnlig med kemiske stoffer i levnedsmidler, må udbygges bl. a. ved gennemførelse af landsdelslaboratorier. Endvidere må laboratorieapparatet i videst muligt omfang bringes til at virke som en helhed, således at de kommunale levnedsmiddelkontrollaboratorier, landsdelslaboratorier og statens levnedsmiddelinstitut kan samarbejde med henblik på den bedst mulige udnyttelse af eksisterende og fremtidige laboratorieressourcer. Der bygges i denne henseende tillige på den tanke, at de virksomheder, der tilvirker levnedsmidler, skal underkastes et noget hyppigere tilsyn end hidtil, om end tilsynsfrekvensen skal berø på, hvor store sundhedsmæssige risici der måtte forekomme på de enkelte virksomheder. Prøveudtagning tænkes hovedsageligt foretaget på tilvirkningsvirksomhederne og i engrosleddene.

De lokale myndigheder på levnedsmiddelområdet har hidtil været sundhedskommissionerne; som dog i vid udstrækning har virket gennem de kontrollerende dyrlæger og navnlig de større kommunale levnedsmiddelkontrollaboratorier. I overensstemmelse med den omlægning af de lokale myndigheds kompetence, der nu foreslås gennemført på miljøbeskyttelsens område, jfr. det i foråret 1972 fremsatte forslag til lov om miljøbeskyttelse, som snart vil blive genfremsat, og hvorefter sundhedskommissionerne foreslås nedlagt og sundhedsvedtægterne ophævet, foreslås det, at den lokale kompetence også på levnedsmiddelområdet overflyttes til kommunalbestyrelserne. Det forudsættes dog, at tilsynet rent faktisk vil blive udført af de kommunale levnedsmiddelkontrollenheder, omfattende tilsyns- og laboratoriepersonale.

VI. Særlige emner.

Problemerne vedrørende anvendelsen af *tilsætningsstoffer til levnedsmidler* har været overvejet i mange år. Synspunkterne varierer fra ønsket om absolut forbud til ønsket om absolut „frihed under ansvar“. Imellem disse to yderpunkter er der nogle, der øn-